

1. INLEIDING

Het verlies van een kind. De ergste nachtmerrie van elke ouder. Als je kind onverwachts sterft, hoe overleef je zoiets? Wat zijn de emoties die je ervaart van dag tot dag? Hoe reageert je omgeving en je partner? Hoe neem je de draad van je leven weer op na deze traumatische ervaring? Er gaat niets dieper dan de band tussen ouder en kind. Als moeder je eigen kind op de wereld brengen, is de mooiste ervaring die er bestaat. Je eigen kind begraven is dan ook de meest ingrijpende gebeurtenis die je je maar kan indenken. Een deel van je hart ontploft. Je wordt nooit nog de oude.

Mijn zestienjarige dochter Laura verloor ik na een tragisch verkeersongeluk met zes andere vrienden op 8 maart 2014 in Zonhoven. Het was een fatale crash op de E314 die alle verbeelding tart. Gruwelijk, dramatisch en met geen pen te beschrijven. Je leest dagelijks in de krant over jonge mensen die sterven in het verkeer en dan denk je bij jezelf hoe jijzelf zou reageren. Op dat moment probeer je er een voorstelling van te maken. De realiteit is echter bikkelhard. Je leven staat plots stil. Er is een punt in je leven gekomen waarvan je zegt: “Ik heb twee levens. Een leven

voor het ongeluk en één erna”. Pijn en verdriet verandert mensen.

Een warboel van emoties overheerst je leven en stap voor stap probeer je uit dit diepe zwarte dal te geraken. Afscheid nemen van een dierbare is een loodzware opdracht. De eerste weken na het overlijden leef je op automatische piloot. Alles speelt zich af in een soort van waas. Eerst is er de ontkenning, een normale reactie om jezelf te beschermen tegen de intense pijn. Eenmaal deze ontkenning is afgezwakt kan er depressiviteit optreden. Wanhoop, verdriet, boosheid en schuldgevoelens nemen de bovenhand. Beetje bij beetje sijpelt de realiteit binnen dat je geliefde niet meer op deze wereld is. Het rouwproces doorworstelen doen we allemaal op een andere manier. Dit ingrijpend verlies veroorzaakt een wonde in je hart die ooit kan genezen, maar toch telkens wordt opengereten door herinneringen.

Een goede therapie is het verdriet van je af te schrijven. Het neerschrijven van de schokkende gebeurtenis helpt de gevoelens te uiten en de feiten achter je te laten. Daarom besloot ik om mijn verhaal te vertellen over hoe mijn leven een ommekeer kende. Wat ik deed om mijn leven weer

zinnig te maken en op welke wijze ik mijn fysieke en psychische problemen aanpakte. De feiten van het ongeluk en hoe ik op zoek ging naar antwoorden op mijn vele vragen komen eveneens aan bod. Met dit boek wil ik ook graag mensen die een kind verloren hebben helpen en ondersteuning bieden. Ik wil aantonen dat het leven wél nog zin heeft, hoe moeilijk dat ook lijkt.

2. EEN ZOTTE DOOS

Laura was van in haar vroege jaren een blij en opgewekt kind. Ze was een grapjas eerste klas. Als ze maar de kans zag om iets gek uit te halen kon je er donder op zeggen dat ze dat ook zou doen. Het was een wolk van een kind dat altijd braaf at en sliep. Ziek worden stond niet in haar woordenboek. Nog voor ze kon lopen namen we haar mee op reis naar de Caraïben, een trip die perfect verliep. Tijdens de lange vlucht op het vliegtuig toonde ze meteen haar ware aard. Heel sociaal ging ze zomaar bij vreemde mensen op de schoot zitten. Iedereen vond haar een schattig en lief kindje met haar donkere haartjes en ondeugende pretoogjes. Wanneer ik boodschappen ging doen met haar, spraken mensen me spontaan aan en zeiden me dat het zo'n leuk kind was. Ze was dol op prinsessen, hartjes en sterretjes.

Het opgroeien ging van een rustig kind naar een kind met een eigen willetje. Ze kon heel koppig zijn en wist heel goed wat ze wou. Ze deed haar horoscoopsteken Waterman alle eer aan. Laura zei altijd haar gedacht. Wat anderen er van vonden boeide haar niet, zoals ze altijd zei.

Van jongs af aan was ze een grote dierenvriend en als het had gekund zou ze een heleboel dieren hebben geadopteerd. Ze haalde de gekste dingen uit met haar hond Max en haar poesjes Gomez en Vlekje. Ze danste ermee, verkleedde hen, stopte hen onder in haar bed en maakte er de meest geniale foto's mee.

Ze kon met iedereen goed opschieten, van welke afkomst ze ook waren. Ze had een uiteenlopende vriendenkring. Ze zei altijd dat je iemand niet op het uiterlijk mocht beoordelen, maar in hun hart moest kijken. Variatie was belangrijk voor haar. Laura had een grote honger naar kennis. Haar passie voor reizen had ze niet van vreemden en ze had in haar jonge leven al veel van de wereld gezien. In 2011, toen ze dertien jaar was, maakte ze een helikoptervlucht boven de Grand Canyon in de USA. Niets kon haar afschrikken. Zo zei ze ooit tegen mij: "Later ga ik bungeejumpen!" "Nee", zei ik dan. "Dat is veel te gevaarlijk!" "En toch ga ik het doen", antwoordde ze dan terug.

Bij het opgroeien van kind naar puber worstelde ze met haar eigenbeeld zoals de meeste jonge mensen. Ze kon heel druk zijn en had heel veel aandacht nodig. Bij haar papa thuis had ze een vadersmuur gemaakt met gedichten en

kaartjes. Hij betekende heel veel voor haar en niets was hem te veel. Van papa mocht veel meer dan van mama en dat wist ze maar al te goed. Ook al was ik strenger, we hadden een hele hechte band. Ze vond me een zotte en lieve mama, maar vond het spijtig dat we mekaar niet meer zoveel zagen nu ze terug bij haar papa woonde. Ondanks de grote afstand tussen onze woonplaatsen probeerde ik zo vaak als ik kon naar haar toe te gaan. Dan was er quality time en we genoten heel erg van onze tijd samen. Af en toe ging ik haar van school afhalen en dan zag ik haar met haar veel te zware roze boekentas aan komen huppelen. Met een grote plof gooide ze die dan op de achterbank van de auto. Haar vrienden vonden haar zeeleeuwlach geweldig. Je hoorde haar van ver naderen met haar luide stem.

In Leopoldsburg was haar favoriete kebabzaak en daar gingen we dan ook regelmatig naartoe. Het ene moment lijnde ze fanatiek en het andere moment propte ze zich vol met haar lievelingseten zoals spaghetti met veel boter en kaas. Ze zei dan: “Als ik 80 ben, dan let ik niet meer op mijn lijn hoor. Dan laat ik me lekker gaan.”

Haar liefste wens was dat haar mama en papa weer samen zouden komen. Die wens is intussen uitgekomen,

helaas veel te laat. Ik beloofde haar meermaals dat ik terug naar Limburg zou komen zodat we elkaar meer konden zien. Ik wou allang een nieuwe start maken maar op één of andere manier werd het tegengehouden. Het is zo erg om te weten dat haar dood ertoe heeft geleid dat mijn leven zo drastisch is veranderd. Ik heb er een les uit geleerd: “Stel nooit je plannen uit want voor je het weet is het te laat.” Omring je met mensen die echt om je geven en breek met een slecht verleden. Volg steeds je hart en je intuïtie. Maak je dromen waar en ga ervoor. Enkel je gevoel spreekt de waarheid!

In haar dagboek schreef ze dat ze wou dat ze haar verleden opnieuw kon doen. Ze had altijd de indruk dat bepaalde mensen haar slecht vonden. Maar dan zei ze weer “Ik ben Laura en laat ze maar denken. Die mensen kennen mijn naam misschien maar niet mijn verhaal. Laat ze maar roddelen, dan word ik nog populairder!”

Op haar vijftiende was ze nog echt een kind, maar op een jaar tijd groeide ze uit naar een jonge mooie meid met interesse voor jongens, make-up en uitgaan. Ze vertelde alles tegen ons, maar op een bepaald moment werd ze toch discreter. Ik begon me zorgen te maken, omdat ik wist dat

er bij jongeren soms drugs aan te pas kunnen komen. Na de breuk met een jongen waar ze heel verliefd op was, had ik de indruk dat er iets gaande was. Ik vroeg of ze naar een psycholoog wou gaan om eens te praten over haar problemen. Ze reageerde meteen heel fel: "Ik naar een psycholoog, ik denk er niet aan"! Alhoewel ze zelf graag psycholoog wou worden later, zag ze het nut er niet van in om er zelf naar toe te gaan. Typisch Laura, heel eigenwijs!

Ondanks bepaalde zaken die haar dwars zaten, bleef ze altijd goedlachs en positief naar de buitenwereld toe. Ze stond steeds voor iedereen klaar om goede raad te geven.